

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De solitudine cordis, in qua supra se leuatur anima. 9

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](#)

antiquorum patrum. Perge si vis, perge mente ad tabernacula illorum, si forte inuenire possis abbatem Agathonem, qui iam tribus annis lapidem in ore, pro rigore silentij portauit. Et magnū illum Arsenium si intueneris, illo tacente loqui forsitan non audebis. Et alios perquā multos si quæsieris, in cubiculis & in speluncis terræ, solitarios & silentio deditos, potius reperies, quam foris vagantes. Propterea non illud segniter debes tenere, unde tam preciosa religionis studia possunt tibi oriri. Quia per solitudinem & silentium, multi sanctorū ad quietem cordis perduti sunt; & inibi multoties didicерunt, quicquid alijs salubriter tandem prædicauerunt. Sic Antonius primò latuit, post verò post gloriosus & magnus monachorum pater apparuit. Sic Benedictus abbas; sic fecit in monasterio suo sanctus Gregorius; ita & consequenter deuotissimus Bernardus, cum multis alijs viris perfectis. Et horum vitam si inspicis, inuenies, quid imitari debas. Nam viuendi speculum, opere & verbo facti sunt.

Patres Ere-
mi prodigi-
osæ tac-
turnitatis.
Sancti in
solitudine
didicerunt,
quod alias
post do-
cuerunt.

SERMO IX.

De solitudine cordis, in qua supra se levatur anima.

1. DE interiori solitudine, iā pauca videamus. Hanc querere & amare debet, quisquis vñiri Deo cupit. Hæc mentis solitudo dicitur, & longè dignior & utilior corporis solitudine esse creditur. Hæc enim nisi menti insederit, corporis etiam solitudo multitudo fit. Hæc est, quæ totū interiorē hominem, ab omni seruat vitio purum; & contra suggestiones satanæ, reddit cor valde securum. Nam quamuis diuersis cogitationibus mens ista concutitur, introire tamen hostis aut præualere ultra cōsensum, propter hanc solitudinem, non permittitur.

2. Laudabilis & prædicanda ista solitudo, quia magna mentis est fortitudo, qua cuncta superantur in hoc seculo. Hæc est, quæ in multitudine multa nescit: quia alibi occupari se potius debere dicit, cū citò pertranseat, quicquid hic stare aut florere videtur. Et ubi cuncta moribus suis inseruiunt, hæc vni immobiliter quod tantum necessarium est, inhærere summopere querit. Qui hanc intrat solitudinem, quamuis foris labore, eius tamen mens intus orare non cessat. Et si horam inde videtur distrahi, mox in idipsum redire festinat: quia intus habet, qui quotidie clamat: Redi ad cor: ecce adsum: ecce venio citò. Ensto ante ostium, & pulso; aperi mihi soror mea, quia concupiui sp̄ciem tuam. Beata anima, quæ ad hanc vocem semper vigilat, quia super omnia bona præsentia constituctur.

L 3

3. Id-

3. Idcirco enim vox dilecti hanc invitat ascendere, ne infimis rebus possit in debito amore retineri. Qui istis caducis tenetur, valde intus distrahitur; & ad solitudinem cordis, in qua Deus hominibus loquitur, tardius venit: ideoque visitatione eius multoties carebit.

4. Hanc discipuli illi in monte Thabor intrauerant, qui neminem nisi Iesum tantum, post mentis excessum videbant. In hanc quoque Moyses ascendit, quando solus in monte cum Deo, quasi vir cum amico suo loquebatur: ubi quadraginta diebus & quadraginta noctibus, sine humano solatio fuit. De qua, plura dicere quis poterit, nisi vberius expertus, & ab omni seculari strepitu alienus? Nam dulcius est, longeque nobilius, interiora bona experiri quam inde quicquam definire, vel a quo cunque iusto tantum labiorum vocibus percipere.

5. Qui tamen hec experiri desiderat, cor a face secularium desideriorum emundet, concupiscentias proprias mortificet, de terrenis consolari rebus metuat; sed in Domino Deo consolari & gaudere semper querat. Et tunc cognoscere potest, quoniam suavis est Dominus; Beatus vir, qui sperat in eo. Tunc etiam in solitudine interiori libens commorabitur, & de bonis sempiternis frequenter meditabitur.

TOMI

